

Emlékezetes versek - '56 jegyében

1. Kire lövetsz, belügyminiszter? és vers és hamarosan az öncáfolata...

TAMÁSI LAJOS *Piros vér a pesti utcán*

Megyünk, valami láthatatlan szívet befutal, kadozva száll még az ének mienk a pesti utca.
Nincs már teendő?: ez marad, maradt már mindenül szálló ragyogás kálami szent lobogás készül.
Zászlóink föl, újjongva csapnak a széles útra, selyem-színei kidagadnak mienk a pesti utca!
Ismét mienk a bátor ének parancsolatlan tiszta szíva, fegyverek szemünkbe néz, belügyminiszter?
Piros a vér a pesti utcán, munkások, ifjak vére ez, piros a vér a pesti utcán belügyminiszter, kit lövetsz?
Kire lövettek összebújva, megbukott miniszterek? Sem az ÁVH, sem a tankok meg nem mentenek.
S a nép nevében, aki fegyvert szívére, merre fűszes volt a kezéd már regeő Ernő, csak ölni tudsz?
...Piros a vér a pesti utcán, első esik és elveri, mossa a vért, de megmarad a pesti utca kövein.
Piros a vér a pesti utcán, munkások - ifjak vére foly a háromszín-lobogók megyeték ki gyászlobogót.
A háromszín-lobogó megyeték három esküvőstírásból egynek tiszta könyvstárnokság gyűlöletét,
s fogadalmat: te kicsi ország, felejtse, aki él, hogy úgy született a szabadság, pesti utcán hullt a vér.
Tamási Lajos (1923.01.04., Nagybányán, 1992.kim.26., Budapest) utolsó műve, a farsangi vers, a szabadságért.

TAMÁSI LAJOS *A csepeli gyorsvasúton*

Hőség, sietség, karok ziborásán a sebesség döcög, tódulnak ki a gyárba, meg a könyvtárba, kétféle
A meghasonlás, a szög és, kire lövetsz, belügyminiszter? Kire lövetsz, belügyminiszter? Kire lövetsz, belügyminiszter?

2. Egy októberi éjszaka naplólapjáról

KÁNYÁDI SÁNDOR *Naplótöredék*

A fény, a fény szuronyok hegyén villan Nem ilyen fényre vágytam, nem ilyen itt van.
A szél, a szél katonaszaggal libben. Ne fújd, ne fújd el őszi szél, még hittem.
A vér, a vér agyamban vadul lüktet. Ó, isten, isten, hogyha segítsd meg véreinket.
Kolozsvár, 1956. október 25, éjszaka.

3. Egy „felejthetetlen” vers

Az egyetemes magyar irodalom egyik legnagyobb huszadik századi drámaírója és költője, Páskándi Géza

Páskándi Géza *NEM IGAZ!*

Nem igaz, hogy a rács a halál szolgája, szörnyűségecsön kopogsz és néztávprócs, senki könyve, a zati se
Nem is a rácsban van a halál, az ember szegye, megplokra szállott az Értelme, hányszor kasza, a holta
Nem is a rácsban van a halál, a gondolatban, belül a szürke agyban felismerés, ó már te ködlesz, an
Nem is rácsban van a halál, a gondolatban, belül a szürke agyban felismerés, ó már te ködlesz, an
Nem is a rácsban van a halál, hogy ember lehű, így kell, hogy éljen, szűkölvé féljen, munkát
Nem is a rácsban van a halál, a hajtépesben, céltalan sok lépésben, falhoz forduló imában, nem is
Nem is a rácsban, nem a rácsban, hanem szép eszünk tengelyében, megunk este, délben, a b

[Forrás: urszu 2](#)

4. Egy végzetes temetői szavalat

Bartis Ferenc:**Utószó**

Szét tépve és összetörve Győzelmektől meggyötörtén magzatként bajba öltél Vándor bölcsőtemetőkből és még
 Dobra vernek minden vágyat érezés a vasárnap Nászunkra is gyász hír támaszok a gyermekágyak és még
 Elvadult a dúlok lelke Kórót terem tarló mezsgyén Pusztul a föld egyre-egyre Hull a szikla tenyerünkbe és még
 Fogaskerék futószalag Egyik elmegy másik marad Bölcsőnk, sírunk porrá szakadnak a kövek szava és még
 Hogyha sírunk: kiröghögnék Hogyha kérünk: fel is köthetünk Hogyha küzdünk: odalököttünk Törökénelmi kárörömnek és még
 Magyar, szavad világ éretye Anyelvünk létünk vére Anyánk szíve tetemére Átok zúdult: vége, vége. és még
 1956. november elsején a Kolozsváron, a Házsongárdi temetőben, egyetemi hallgatóként elszavalta az

5. Egy rockopera betétdala

Az 1956: Aki magyar... című rockoperában szerepel a Mi volt 1956, barátom? c. vers, írta Adorján András.
 Mi volt 1956, barátom? Míg, népi elmély? Elhullt? Elölölt, szóttem volt... Elfelejtetted a Tettet? Amikor

6. Jobbágy Károly**A RÁDIÓ MELLETT**

Rólunk beszélnek minden síkron és méter és csodál: Dávid harcol Góliát ellen."
 Népmilliók aggódva nézhányan indulnak halni megküldi a nép ifjú vitézit.
 Fiatalok, még alig éltek s füttyöngő golyók hangja közlik nekik a pribéknek.
 Nem akartunk híresek lenni áron meg semmikepp 'báratunk már végtelennyi,
 de nekünk mindig az jutott, hogy a világ minket csodálják, sáljaink kapják a golyót:
 Kint ágyú szól, gyors lövés pattan, és pattan, ahogyan járkálok egymagamban.
 Így járkált ő is átkozódva, Európa újra csendes..."csak minket húz a sors karóba,
 csak minket öl száz év utópisztáz, aki hajdan ölt; hogy hányan hullunk? - sose számít.
 M á s o k csodálják bátonsi meg naponta meghalozni, s golyó veri át hátunk,
 de megmutatjuk a világnak, hogy mikor mindenki lapszácska a "rádiók kiabálnak,
 mint akinek már minden képpen mindegy, hát Életünk Szabadságért cserébe.
 És ha a Sors minket így dönt, hogy túrtünk tíz évvel, mutatjuk véres fejünket,
 s tudjuk, hogy mindent megbocsát.

Budapest, 1956. október 29.

Forrás: Irodalmi Újság, 1956. november 2.